

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **L. K.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Valdice**, se sídlem nám. Míru 55, Valdice, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 10. 2019, č. j. 30 A 10/2019 – 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností ze dne 18. 11. 2019 se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení usnesení Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) ze dne 22. 10. 2019, č. j. 30 A 10/2019 – 33. Krajský soud výrokem I. uvedeného usnesení řízení o žalobě zastavil, výrokem II. rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel současně s podáním kasační stížnosti též požádal o osvobození od soudních poplatků a navrhl, aby mu byl ustanoven zástupce z řad advokátů.

[2] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost není přípustná.

[3] Podle § 102 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) *kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak. Dle § 104 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná. V § 104 odst. 4 s. ř. s. je dále stanoveno, že kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[4] Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.*

[5] Stěžovatel napadl usnesení krajského soudu výslovně z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a dále z důvodu v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Takto vymezené důvody kasační stížnosti v první řadě opomíjí fakt, že krajský soud napadeným usnesením řízení o žalobě stěžovatele zastavil a meritorně ji tak neposuzoval. V takové situaci přichází v úvahu pouze důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., konkrétně tvrzená nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. Nejvyšší správní soud k tomu ovšem zdůrazňuje, že ze zásady *iura novit curia* (soud zná právo) plyne, že stěžovatel není povinen podřadit tvrzené důvody kasační stížnosti pod konkrétní ustanovení právního předpisu; soud je posuzuje podle jejich obsahu.

[6] Pokud by tedy stěžovatel věcně brojil proti zákonnosti usnesení krajského soudu o zastavení řízení a fakticky tak důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. naplnil, nešlo by mu k tíži, že svoje námitky nesprávně podřadil pod jiná písmena uvedená v citovaném ustanovení. Tak tomu však v posuzovaném případě není.

[7] Stěžovatel totiž v kasační stížnosti sice formálně brojí proti oběma výrokům usnesení krajského soudu, avšak proti výroku I. tohoto usnesení, jímž krajský soud řízení zastavil, uvádí pouze to, že dle jeho přesvědčení „*ve výroku usnesení musí být uvedeno, že 'Řízení se zastavuje pro uspokojení navrhovatele (žalobce)', popř. 'Řízení se zastavuje z důvodu zpětvzetí návrhu pro pozdější chování odpůrce (žalované).'*“ Dále dovozuje, že „*jestliže je ve výroku I. uvedeno pouze, že 'Řízení se zastavuje', pak navrhovatel (žalobce) nemůže mít právo na náhradu nákladů řízení.*“ Z obsahu této části kasační stížnosti je tak zřejmé, že stěžovatel napadá pouze formulaci výroku krajského soudu o zastavení řízení, nikterak však fakticky nebrojí proti zákonnosti usnesení o zastavení řízení. Stěžovatel nezpochybňuje, že podáním ze dne 1. 7. 2019 vzal žalobu zpět a řízení tak mělo být zastaveno. Nedomáhá se jiného rozhodnutí krajského soudu o žalobě, jen je nespokojený s formulací výroku o zastavení řízení, neboť podle jeho názoru se od ní odvíjí rozhodnutí o nákladech řízení. Ve zbytku kasační stížnosti pak nesouhlasí právě s tím, že mu krajský soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Skutečným smyslem kasační stížnosti je toliko snaha stěžovatele zvrátit nepříznivé rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení.

[8] Podle Nejvyššího správního soudu je takto podaná kasační stížnost nepřipustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s. Námitky obsažené v kasační stížnosti stěžovatele nelze podřadit pod žádný z důvodů kasační stížnosti, které jsou uvedeny v posledně citovaném ustanovení s. ř. s.

[9] V této souvislosti kasační soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, publ. pod č. 2116/2010 Sb. NSS (všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na

pokračování

www.nssoud.cz), ve kterém rozšířený senát mimo jiné konstatoval následující: „Podle názoru rozšířeného senátu zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit **přezkum výroku o nákladech řízení**, ale naopak **umožnit jej tam, kdy Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé**. Ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je tudíž aplikovatelné pouze na kasační stížnosti podané výlučně proti výroku o nákladech řízení. Logicky vzato, bude-li nepřipustná kasační stížnost do výroku o věci samé z některého z důvodů zde uvedených, pak osud této kasační stížnosti směřující proti výroku ve věci samé bude následován i tou její částí, kterou bude napaden výrok o nákladech řízení. (...) **Právní názor zaujatý rozšířeným senátem vychází rovněž z nutnosti dodržování zásady nezatěžovat Nejvyšší správní soud podružným rozhodováním, když vylučuje z přezkumu nejen kasační stížnosti, směřující toliko proti výroku o nákladech řízení, ale i ty, které sice obsahují námitky proti výroku o věci samé, avšak ty jsou z hlediska ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné**“ (zvýraznění přidáno).

[10] Kasační stížnost stěžovatele neobsahuje přípustné námitky proti výroku o věci samé (tedy výroku o zastavení řízení), Nejvyšší správní soud tak není oprávněn přezkoumat ani výrok o nákladech řízení. V souladu s výše citovaným rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu jsou v nyní posuzovaném případě dány důvody pro odmítnutí kasační stížnosti jako celku podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.

[11] Závěrem se Nejvyšší správní soud pro úplnost vyjadřuje k žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a k jeho návrhu na ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti. V první řadě soud podotýká, že stěžovatel byl usnesením krajského soudu ze dne 5. 2. 2019, č. j. 30 A 10/2019 – 12, osvobozen od soudních poplatků v plném rozsahu. Podle § 36 odst. 3, věty poslední s. ř. s. se přiznané osvobození vztahuje i na řízení o kasační stížnosti. Zdejší soud proto o žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků nerozhodoval. S ohledem na odmítnutí kasační stížnosti pro nepřipustnost nerozhodoval dále tento soud ani o návrhu stěžovatele na ustanovení advokáta, neboť by to bylo za daného stavu věci bezpředmětné.

[12] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 3, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona, dle něhož platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. ledna 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu